

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 5690 van 18 mei 2010
in de zaak A. 195.827/XIV-32.021**

In zake : XXXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. ANDRIEN en advocaat E. VINOIS,
 kantoor houdende te 4020 LIÈGE,
 Quai Kurth 12

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXXX, van Afghaanse nationaliteit, op 12 maart 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 38.392 van 9 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 17 maart 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt luidt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”;

Overwegende dat die bepaling geen bijkomende voorwaarde in strijd met artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet) oplegt, vermits artikel 39/68 van diezelfde wet bepaalt dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vastgesteld bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad; dat het voorzien van regels met betrekking tot de vertaling van stukken immers tot het vaststellen van de rechtspleging behoort; dat de eerste grief van het eerste middel kennelijk ongegrond is;

1.2. Overwegende dat de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/2 en 39/76 van de Vreemdelingenwet niet worden geschonden door om procedurele redenen, te dezen het gebrek aan vertaling, een bepaald stuk niet in aanmerking te nemen; dat de tweede grief van het eerste middel kennelijk ongegrond is;

1.3. Overwegende dat op het einde van punt 2.9. van het bestreden arrest wordt vermeld waarom het op 7 februari 2010 naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gefaxte document niet in aanmerking is genomen, met name omdat de door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereiste vertaling van dat stuk ontbreekt; dat daarmee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen is voldaan; dat de derde grief van het eerste middel kennelijk ongegrond is;

2.1. Overwegende dat in het bestreden arrest wordt gesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is; dat de argumenten van de verzoekende partij met betrekking tot de vertaling van haar verklaringen door de tolk en haar voorgehouden lage opleidingsgraad in de punten 2.3. en 2.5. van het bestreden arrest op gemotiveerde wijze worden verworpen; dat in punt 2.7. van het bestreden arrest wordt overwogen dat de amputatie van een aantal tenen van de verzoekende partij niet als dusdanig wordt betwist, maar dat het oorzakelijk verband tussen de aangehaalde feiten en de amputatie van de tenen niet wordt aangetoond; dat heel het relaas ongeloofwaardig is bevonden, onder meer het voorgehouden verblijf in Afghanistan en Iran, en dat het UNHCR-document van 12 mei 2009 geen betrekking op de verzoekende partij of haar asielrelaas heeft; dat daarmee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen is voldaan; dat de eerste grief van het tweede middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat “de achtergrond en het traumatisme” van de verzoekende partij in het bestreden arrest in aanmerking worden genomen, waarbij wordt gesteld dat daardoor het totale gebrek aan kennis van de Afghaanse kalender, van het dagelijks leven in de voorgehouden regio van herkomst, van belangrijke incidenten in die regio of het dorp en van belangrijke personen uit die regio niet wordt weerlegd of ontkracht; dat de verzoekende partij thans in wezen een andere beoordeling ten gronde van de voorgehouden trauma’s vraagt, doch dat de Raad van State als administratieve

cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden; dat de tweede grief van het tweede middel kennelijk niet-ontvankelijk is;

3.1. Overwegende, wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dat in het bestreden arrest niet wordt gesteld dat de verzoekende partij moet aantonen dat zij specifiek is gevisieerd om bepaalde redenen die eigen zijn aan haar persoonlijke situatie in het kader van het bestaan van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger; dat in het bestreden arrest daarentegen uitdrukkelijk wordt overwogen dat geen bewijs van een individuele bedreiging is vereist doch dat een verwijzing naar de nationaliteit niet volstaat, dat enig verband met de persoon moet blijken, dat de verzoekende partij haar concrete toestand niet aannemelijk maakt en dat zij er zelfs niet in slaagt haar voorgehouden recente herkomst aan te tonen; dat die vaststelling in het bestreden arrest niet in strijd is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; dat de eerste grief van het derde middel kennelijk ongegrond is;

3.2. Overwegende dat in punt 2.11. van het bestreden arrest naar de aangevoerde schending van artikel 8.2. van Richtlijn 2005/85 (EG) van 1 december 2005 wordt verwezen, doch dat in punt 2.12. van dat arrest, zoals hierboven is uiteengezet, tot de verwerping van de subsidiaire beschermingsstatus wordt besloten omdat de verzoekende partij haar voorgehouden recente afkomst en verblijf niet aannemelijk maakt, zodat enig verband tussen haar persoon en een reëel risico op ernstige schade ontbreekt; dat de tweede grief van het derde middel kennelijk ongegrond is;

3.3. Overwegende, zoals hierboven reeds is uiteengezet, dat uit de ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij wel degelijk tot een gebrek aan bewijs van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kon worden besloten; dat de derde grief van het derde middel kennelijk ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op achttien mei tweeduizend
en tien, door :

de HH. C. ADAMS,
J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.